

VOETBAL ONDER SCHOT

VOETBAL ONDER SCHOT

Bernard Ferwerda

© 2021 B. Ferwerda/ Uitgeverij U2pi

Titel: Voetbal onder schot
Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
Website uitgever: www.jouwboek.nl
Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 021 6
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Met het WK voor de deur kleurt het overal oranje, tot de gebakjes en snoepjes toe. Lang leve koning voetbal. Elke avond zullen zich weer hele volksstammen aan de buis kluisteren om geen enkele move op de groene mat te hoeven missen, aangevuld met commentaren vanaf de zijlijn. Ieders hoofd lijkt in een voetbal te veranderen, blind voor de, achter de schermen, heersende verbeterde sfeer in de dans om het grote geld. Voetbal wordt duurbetaald. Prijzige voetballers vormen de roulette, waarin de bal wordt gegooid.

Naar de supporters toe draait het om het spel, maar wel onder het toezien van de commercie. Dan die voetballersverering. Alsof een goal maken meer is dan iemands blindendarm opereren of andermans vuilnisbak legen.

Hoe is dit aanstaande WK met intensief netwerken en veel geld binnengehaald, tot hoera-geroep van de natie.

Smeergeld, tikte Horus in, maar probeer dat maar eens te bewijzen in een wereld, waar iedereen met boter op zijn hoofd rondloopt.

Deze op social media gezette ontboezeming leidde tot een stortvloed aan reacties ‘van mee eens tot we weten je te vinden. Dan schoppen we je als een voetbal over het veld.’

Gelukkig waarborgde zijn schuilnaam ‘Koning gehaktbal’ zijn anonimiteit.

In zijn jeugd had Horus een hekel aan voetbal gekregen.

Zijn speltechniek, volgens sommige belemmerd door zijn O-benen, had hem meer op het reservebankje geplaatst dan bij zijn team op het veld.

Jij kan beter voor doel fungeren, plaagden zijn ploeggenoten hem.

Gefrustreerd kon hij over met springstof gevulde ballen, die bij score het doel richting de maan uitschoten, fantaseren.

Zijn Oost-Indisch dove ouders hadden hem, ondanks zijn om-
laag en omhoog springen eraf te mogen, op de training gehou-
den.

‘Goed voor je sociale en sportieve ontwikkeling.’

‘Die hele voetballerij kan mij gestolen worden’, had hij tever-
geefs geruzied.

Pas na zijn middelbare school had hij er een punt achter weten
te zetten.

Nu in de tijd van het aankomende WK werd er op zijn werk
over niets anders dan over de aankomende wedstrijden ge-
praat. Dat collegiaal gezwets over samenspelen en baltechniek,
hing hem op de duur zo de keel uit, dat hij een paar weken
voor de eerste match zijn collega’s een oranje gespoten paar-
denvijg op hun stoel bezorgde. Dat leidde op zijn afdeling tot
grote commotie.

‘Die malloot’, dat paard, scholden zijn neus dicht knijpende
collega’s onder het opscheppen van de voetbalsuikers, waarna
er alleen nog daarover gepraat werd tot heimelijk genoeg van
Horus.

Hij was wel zo slim geweest zichzelf niet buiten te sluiten, waar-
door hij boven hun verdenking stond. Met scheve gezichten
werd er naar de medewerkers van de andere afdelingen geke-
ken, maar niemand daaruit stapte naar voren.

‘Misschien is er een paard bezig geweest’, grapte de lolbroek
van de afdeling. Een humor die weinigen konden waarde-
ren.

Hoofdstuk 2

Via zijn, één keer in de week tussen de middag thuis etende zoon Aart hoorde de gepensioneerde gevangenebewaarder Frigo van die misplaatste grap.

‘Een oranje paardendrol, stelt u voor’, klonk Aart verontwaardigd. ‘Heeft dat beest flink moeten poepen’, merkte Frigo op. ‘Hoe heeft de dader(es) deze het kantoor binnen kunnen smokkelen, zonder dat iemand het rook?’

‘We zitten aan de etenstafel!’, riep zijn vrouw met een vies gezicht uit onder het neerleggen van haar lepel.

‘Goed’, veranderde hij van onderwerp om tussen twee happen door te informeren hoeveel mensen er op de afdeling werkten.

‘Dat heb ik u al eens verteld. Met zijn achten!’

‘Allemaal voetbalfans?’

‘De één wat meer dan de ander, maar in principe lopen we er allemaal warm voor. Het moet iemand van buiten onze afdeling geweest zijn’, beweerde hij stellig onder het leeg schrappen van zijn bord.

‘Daar zou ik niet zo zeker van zijn’, sprak Frigo hem tegen. ‘Wie waren buiten jullie om nog meer van jullie voetbalgekte op de hoogte? Toch niet het hele kantoor?’

Aart haalde zijn schouders op.

‘Het is mogelijk dat je de grappenmaker onder je eigen collega’s moet zoeken.’

‘Hoe kristalliseren we die dan uit, vader de detective?’ vroeg Aart met een lichte ondertoon van spot.

‘Door uit te zoeken wie er van de boerderij komt of paardrijdt’, antwoordde Frigo.

‘Niemand! Dat zou ik toch geweten hebben.’

‘Dan zou je de dader uit de tent kunnen lokken door morgenochtend aan iedere collega een stapeltje dubbele voetbalplaatjes uit te delen.’

‘s Middags organiseer je een ruilbeurs. Wie daarvan wegblijft, laadt de verdenking op zich.’

Helaas hield Frigo geen rekening dat verzamelwoede op zichzelf kan staan. Horus verscheen, terwijl andere collega's onder het excuus van 'kinderachtig' niet op kwamen dagen.

‘Van ruilen komt huilen’, grapte de lolbroek zonder de lachers op zijn hand te krijgen.

Bij Aarts volgende bezoek mopperde hij tegen zijn vader: ‘Ik ben nog geen stap verder gekomen. De helft van mijn collega's is niet komen opdagen. U wilt toch niet gaan beweren, dat zij een complot vormen.’

‘Dat lijkt mij ook niet aannemelijk. Wat denk je ervan om met je collega's te gaan paardrijden.’

‘Hoe komt u erop. Op een paard klimmen lukt sommige al niet’, kapte Aart af, maar zijn vader hield vol dat degene met connecties in de paardensport aan de vijgen had kunnen komen.

‘Vader laat het rusten. Straks denken mijn collega's nog dat ik erachter zit.’

‘Houd dan je ogen en oren goed open.’

‘Ook die goeie raad viel niet in goede aarde.’

‘Dat u in uw vrije tijd de detective wilt uithangen, moet u weten, maar ik doe daar niet aan mee.’

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet, maar bedenk vandaag zijn het paardenvijgen en morgen kunnen de poten onder je stoel verdwenen zijn.’

‘Lijkt me lastig bij onze ijzeren kantoorstoele’, merkte hij kribbig op.

‘Moet gaan! Tot volgende week’ en weg was Aart.

Hoofdstuk 3

De week daarop baalde Aart aan de eettafel over de afgelopen eerste WK-voetbalwedstrijd.

‘Had me met mijn colleges zo op morgenavond verheugd?’

‘Wat is de reden?’, informeerde Frigo met weinig interesse voor de sport zelf.

‘Een mollenplaag heeft de grasmat vernield.’

‘Zijn die spelbrekers zo opeens uit de lucht komen vallen?’, veerde Frigo op. ‘Hadden ze er nooit eerder last van gehad?’

‘Ruikt onze detective onraad’, merkte Aart korzelig op onder het gekruist neerleggen van zijn mes en vork op zijn bord.

‘Ik zet er alleen mijn vraagtekens bij. Mollen die de WK verstoren vind ik een vreemde zaak. Die diertjes zullen met hun slechte ogen vast niet de aanplakbiljetten hebben gelezen.’

Dat is niet grappig, merkte Aart geprikkeld op.

‘Het is maar voetbal’, relativeerde Frigo.

‘Wel een belangrijke WK wedstrijd!’

‘Des te vreemder dat die mollen zich roerden’

‘Waarom zoekt u toch overal iets achter? Het was pure pech.’

‘Je vader bedoelt het goed’, suste zijn moeder.

‘Neem het onderwerp van die oranje ijsjes op jullie kantoor’, sneed Frigo na een korte stilte aan. ‘Iemand moet daar achter zitten.’

‘Ik had mijn mond moeten houden’, reageerde Aart, onder het opstaan. ‘Kantoor wacht. Tot volgende week.’

‘Na zijn zoons vertrek merkte Frigo tegen zijn vrouw op dat die oranjebollen hem nog steeds niet lekker zaten. Zij raadde hem aan die uit de hand gelopen grap te laten rusten, wilde hij niet met zijn detective manie houthakker van zijn zoons stoelpoten worden.

‘Metaalbewerker, zal je bedoelen’, lachte hij. ‘Je zou mij een dienst bewijzen door als schoonmaakster op zijn kantoor je

voelhoorns uit te steken.’

‘Dat zou onze zoon niet door hebben? Hij lijkt in zoveel op jou.’
‘Kom, ik ga afwassen en daarna heerlijk in de tuin een detective lezen.

‘Vrouwen’, zuchtte Frigo.

De krant werd door de brievenbus geschoven. Hij vond op de voorpagina zijn zoons verhaal in grote zwarte letters bevestigd. *Groene grasmot vlak voor de eerste WK- wedstrijd als een akker geploegd. Afgelopen nacht heeft een invasie aan mollen de grasmot in een grote molshoop veranderd. Verder werd voor de ingang in graffiti, ‘Voetbal onder schot!’ aangetroffen.*

Frigo schudde zijn hoofd. ‘Die tekst kan moeilijk door mollen zijn aangebracht. *De WK wedstrijd voor morgenavond is voor onbepaalde tijd uitgesteld, las hij verder. Financiële strop, ook voor de honderden protesterende buitenlandse voetbalfans, die hun onkosten vergoed willen zien.* Als dat maar niet tot ongeregelheden leidt, stond Frigo op, om thee voor zijn vrouw in de tuin te gaan zetten.

Hoofdstuk 4

Diezelfde avond gaf de WK-organisatie in praatprogramma's op radio en televisie uitleg over de aflasting van de Wk wedstrijd met aansluitend een oproep voor mollevangers, waarop verschillende hun diensten aanboden. De algemeen directeur, van Nugteren, gunde de volgende dag het verdelgingsbedrijf, dat direct aan de slag kon gaan, de klus. Deze zouden op zijn verzoek ook voor de grasmatten herstellende zorgen.

'Hoe sneller dit probleem de wereld uit wordt geholpen, hoe beter voor onze uitstraling', verdedigde hij aan het bestuur zijn snelle keuze.

'Zo'n beslissing neem je toch met elkaar', vond Erik, de verantwoordelijk manager voor veiligheid. 'Ik vind dat deze bedrijven vooraf gescreend hadden moeten worden.'

'Dat vind ik ook', beamde van Nugteren, 'maar daar was geen tijd voor. We mogen blij zijn dat ze dit varkentje of liever gezegd deze mol willen wassen.'

'Ik sta erop dat toezichthouders meekijken', eiste Erik.

'Aan de zijlijn, zodat de werklieden niet voor de voeten gelopen worden', bakende van Nugteren af.

Men ging accoord en halverwege de ochtend togen de mollevangers aan de slag. Ze stopten de gevangen mollen in dozen, die in op het voetbalveld geparkeerde busjes werden gezet. Vanaf de zijlaan gadegeslagen door toezichthouders keerden ze met nieuwe dozen terug naar de uitgegraven gangen. Op de duur raakten de toezichthouders door het aantal kistjes, in en uit, de tel kwijt en knepen tenslotte twee ogen dicht.

Na de geklaarde klus verschenen de grasmatten leggers, die in rap tempo het speelveld stukadoorden. Na hun vertrek, oordeelden inspecteurs, tot opluchting van de organisatoren dat het speelveld na een week ingroei bespeelbaar zou zijn.

'Geen mol meer te bekennen', concludeerden ze op grond van

het ontbreken van molshopen.

Opgelucht keken de directieleden naar het uitslagbord met Nul-nul.

Onder druk van van Nugteren werd besloten de afgelaste wedstrijd een week later, op een vrijdagmiddag te laten spelen.

Dat bericht zorgde voor beroering onder de supporters.

‘Wij kunnen niet zolang wachten! Wij willen ons geld terug! Wie vergoedt een nieuw vliegticket?’, klonk het in spreekkoren.

‘Eigen risico!’, werd als een koude douche over hen heen gestort. Het is overmacht! Niemand kan op schadevergoeding aanspraak maken!’

‘Bullshit!, bullshit!’, zwol de woede voor het stadion aan. Er ontstonden relletjes waarbij de opgetrommelde ME een charge uitvoerde, waardoor de rust enigszins terugkeerde.

De heren lieten het verder aan de wapenstok over en gingen over tot het controleren van de kleedkamers. Bij het zien van de in beide op de muur in oranje letters gespoten ‘Voetbal onder schot’, kregen ze bijna een rolberoerte.

‘Wie had kans gezien deze onzin twee keer op de muur te spuiten?’

‘We kunnen beter de politie inschakelen’, drong de manager voor veiligheid Erik bij de andere leden aan. Deze reageerden afwerend bang om de sponsors verder tegen zich in het harnas te jagen.

‘Het is gefrustreerde supporterswerk! Je moet er niet teveel achter zoeken’, concludeerde van Nugteren. ‘Bedenk hoeveel jaren netwerken en geld onder tafel het ons heeft gekost om dit voetbalspektakel naar ons land te halen. Laten wij ons nu uit het lood slaan? Een nieuw schandaal zal de zaak alleen maar verder opblazen. Ik stel voor dat we naar buiten toe zwijgen, nu alle schijnwerpers op ons gericht staan!’

De anderen stemden met een knik in, behalve Erik.

‘Stel dat die aankondiging een waarschuwing inhoudt en dat

het mollengebeuren opzet betreft, gaf hij zich nog niet gewonnen.

Van Nugteren reageerde verbolgen dat deze beveiligde vesting onmogelijk was te betreden zonder geregistreerd te worden.

‘De bewakers en bewakingscamera’s vallen onder jouw verantwoordelijkheid. Hebben die iets verontrustends vastgelegd!’

‘Dat niet’, moest Erik toegeven. Dat bevreemdt mij juist, gezien de graffiti.

‘Die mollen waren een natuurverschijnsel! Die graffiti kan door een mollenvang of grasmatter als aanmoediging voor de spelers zijn opgespoten. Discussie gesloten!’, klonk van Nugteren, als een voorzittershamer op tafel.

‘Wel vreemd dat die beesten net voor de wedstrijd hun kop boven de grasmat uitstaken’, attendeerde Erik de doorlopende heren. Die graffiti klopt ook niet!

Met de oorzaak lag in de trillingen van de grasmaaiers en voetballen is scoren, staken deze hun koppen verder in het zand.

Mollen zijn geen wormen, hield Erik voor zich, maar draaide uit voorzorg de duimschroeven van de beveiliging verder aan.

‘Fouilleren van top tot teen. Op wapens, mollen en oranje spuitbussen!’

De gedachte aan gewapende terroristen met mollen en spuitbussen, kwelde hem als zijnde zijn grootste nachtmerrie! Aankomende wedstrijd met het oog van de wereld op hen gericht, mocht er niets fout gaan.

Bij het naar huis gaan vond hij op zijn autodeur in oranje letters. ‘Voetbal onder schot’ gespoten. Dat zinnetje voelde opnieuw als een waarschuwing, maar ‘van wie en waarvoor’ stond er niet bij.

Hij verbeet zich dat hij de politie niet kon inschakelen om daarna met lage snelheid door de demonstranten heen te manoeuvreren. Woedend begonnen sommige met hun gebalde vuisten op zijn auto te bonken.

Hij gaf meer gas.

Hoofdstuk 5

Na zijn broer op zijn vrije dag bij de grasmatklus in het stadion geholpen te hebben, vond Horus bij thuiskomst een molshopenlandschap in zijn eigen gazon.

Waardoor waren deze woeldieren zo plotseling actief geworden, spookte door zijn hoofd, terwijl hij de middagkrant op-raapte om over het mollendrama in het stadion te lezen.

Te kort door de bocht, ergerde hij zich.

In zijn stoel gezeten met uitzicht op het heuveltjes landschap, vroeg hij zich af, of er een link tussen zijn mollen en die van het stadion bestond.

Waren deze plagen een natuurverschijnsel of stak hier meer achter?

Had zijn onrust met die stem te maken, die hij had opgevangen tijdens zijn rustpauze in één der kleedkamers. Of met het gevonden geheimzinnige kaartje dat vergeten nog in zijn overal bij zijn broer moest zitten?

Nerveus begon hij heen en weer te lopen om tenslotte de trap op te gaan naar zijn slaapkamer. Uit zijn bureau haalde hij met zweet op zijn voorhoofd een groen schoolschrift met op de voorkant een zwart ingekleurde mol tevoorschijn. Hij plakte het zorgvuldig onder de la met tape vast. Daarna verborg hij zijn laptop onder een stapel boeken op de vensterbank achter het gordijn.

‘Voor de zekerheid’, mompelde hij. Onder het afgaan van de trap bedacht hij aan de krantenjongen te vragen, of deze bij de bezorging iets verdachts had gezien. Wel vroeg hij zich af, of deze nog wel met hem wilde praten, nu hij de aan hem min of meer beloofde voetbalkaart had doorverkocht. Had hij het geld maar eerder moeten storten.

‘Ik heb het bedrag gisteren aan je overgemaakt. Dat wil ik terug!’, had de krantenjongen geschreeuwd.

Hij had beloofd het bedrag terug te storten, maar het was er nog niet van gekomen.

Het was niet netjes van hem geweest, maar hij kon de verkoop, daar het geld al door die andere persoon was overgemaakt, niet terugdraaien. Vanavond kon hij het toegangsbewijs bij zijn collega ophalen en zoals afgesproken afgeven aan de koper op het parkeerterrein bij de rivier.

Ondanks zijn afkeer van voetbal maskeerde hij op zijn werk zijn voetbaltrauma om niet buiten de collegiale boot te vallen. 'Ik ben wel een voetballer zonder voetbalschoenen,' grapte hij tegenover hen.

Met gemengde gevoelens dacht hij terug aan zijn uitgehaalde grap, waarover zijn collega's nog altijd druk speculeerden.

Om niet op te vallen deed hij er zelf aan mee.

'Een misselijke grap,' bazuinde hij rond. 'Je zou daders neus er doorheen wrijven.'

'Waarom doet iemand zo iets?,' vroegen ze zich onderling af. Zo kan voetbal stinken, had hij willen uitroepen.

Hij dacht opnieuw terug aan de stem uit de andere kleedkamer. 'Het is gelukt. Voetbal ligt nu onder schot.'

Hij meende het stemgeluid herkend te hebben, maar hij was te laat geweest om het bevestigd te zien. Het had onprettige herinneringen aan vroeger in hem naar boven gebracht. Om zich daar verder niet mee bezig te hoeven houden besloot hij de mollen uit zijn gazon te vangen, net als dat in het stadion was gebeurd. Hij haalde de mollenvallen met een schop uit zijn schuur om, daarmee aan de slag te gaan. Over de heg van lage geurige coniferen volgden zijn goede raad burens in toerbeurt zijn verrichtingen.

'Waar ga je dat zwarte gespuis loslaten,' wilden ze weten uit angst dat hij de diertjes in hun tuin zou zetten.

'Ik zie wel,' antwoordde hij.

Ze zagen hem later die avond met twee dozen mollen in zijn

auto wegrijden, waarna zij opgelucht adem haalden. Tot de volgende morgen de politie voor hun deur stond.

Hoofdstuk 6

Ze hoorden van de agent dat Horus uitgebrande auto gisteravond laat bij de rivier was aangetroffen zonder een spoor van hemzelf. Op hun vragen verklaarden de burens hem de vorige avond, rond acht uur, in zijn auto te hebben zien weggrijden met twee dozen mollen om die ergens los te laten.

Op de vraag ‘waar?’ antwoordden ze, dat hij hen dat niet verteld had.

De overbuurvrouw verklaarde de hele avond zijn wagen voor zijn huis te hebben zien staan.

‘Tot hoe laat?’

Ik zal het niet weten! Om negen uur heb ik de gordijnen gesloten, waaraan door andere buurtbewoners werd getwijfeld.

‘Die heeft ze later dichtgedaan.’

‘De tijd zal ergens in het midden liggen, liet commissaris Derksen zijn team noteren. Dat zou kunnen inhouden dat Horus tussen acht en negen zijn gevangen mollen naar de rivier is gaan wegbrengen. De oorzaak dat hij ze daar niet heeft losgelaten kan liggen in het brand vliegen van zijn auto. Zijn verdwijning is mogelijk te verklaren met dat hij bij het putten van bluswater in de rivier terecht is gekomen? Verder onderzoek zal dat moeten uitwijzen.

Nerveus staaarde de commissaris naar het prikbord. Er blijven nog veel vragen open, liet hij zijn team weten.

‘Volgens getuigenverklaringen had hij twee dozen bij zich, waarvan er maar één bij de auto is aangetroffen. Waar is die andere gebleven?’

Het kan wezen dat hij die in de rivier heeft gedropt.

Dan de oorzaak van de autobrand. Voorlopig onderzoek wijst uit dat die was aangestoken. ‘Door wie? Wat was het motief?’

Dan was er nog dat andere!, maar daar zweeg hij over. Na iedereen aan het werk te hebben gezet trok hij zich terug in zijn

kamer. Hij pakte zijn mobiel en belde Frigo, die hij nog als bewaker uit de gevangenis kende. Deze bleek een neus voor het oplossen van zaken te hebben. Na diens pensionering maakte hij zo nu en dan achter de rug van zijn mensen om daar gebruik van.

‘Ben je van je pensioen aan het genieten?’

‘Zeker’, antwoordde deze opgewekt. ‘Hoe staan jouw zaken op het bureau ervoor?’

‘Om de tanden op stuk te bijten’, hoorde hij hem zuchten.

‘Zo’n ingewikkelde zaak?’, viste hij.

‘Onder ons gezegd zou ik je stille hulp daarbij kunnen gebruiken. Kunnen we afspreken op ons vertrouwde plekje.’

‘Ik zal er vanmiddag om vijf uur zijn’, beloofde Frigo.

‘Wie had je daar aan de lijn?’, vroeg zijn vrouw, opkijkend uit haar boek.

‘Nog niet uit?’, leidde hij haar af.

‘Bijna! Het gaat over een anticiperende misdadiger.’

‘Dat is?’, vroeg hij nieuwsgierig.

‘De consequenties van je daden proberen te ontlopen door anderen ervoor te laten opdraaien.’

‘Lukt dat?’, vroeg hij door.

‘Dat moet jezelf maar lezen. Trouwens wat vroeg ik jou ook alweer?’

‘Wanneer ik terugkom ben je daar vast wel opgekomen.’ Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Tot straks!’